

La Teatrul Național triumfă **Tache, Ianke și Cadâr**, la "Nottara" face săli pline **Titanic-vals**, la Comedie are premiera **Escu...**, iar Odeon-ul oferă publicului **Gaițele**, poate cea mai neortodoxă dintre aceste montări. A fi retro dă bine, mai ales dacă lansezi în scenă așii: regizori și actori-vedetă. Comedie, nume mari, parfum interbelic - o ecuație în care directorii de teatre vâd garanția succesului de public. La Odeon, piesa românească reprezintă "contraoferta" la textele contemporane "șocante" aduse în scenă de tineri regizori, în cadrul unui proiect care a scos la iveală, după părerea directorului Dorina Lazăr, "aprehensiunea pentru violență" a unei generații, a unei epoci.

DORINA LAZĂR despre *Gaițe*...

Este un spectacol controversat și asta e foarte bine. Unii spun că e un spectacol superb, modern, care răspunde vremurilor de acum, altora nu le-a plăcut... ba chiar, în revista „Star”, despre care nici n-am știut că există, o domnișoară scria: „să nu mergeți la **Gaițele**, chiar dacă vi se promit bani la ieșire”. Un asemenea îndemn din partea unui om „de cultură” n-am pomenit în 41 de ani de carieră. Oricum, e un spectacol pe care noi cei din distribuție îl jucăm cu o plăcere nebună și pe care toată lumea abia așteaptă să îl ducem în turnee prin țară. Repetițiile au fost superbe, era imediat după Paști și am trăit cu toții ca într-un fel de cantonament spiritual. Spectacolul s-a scos la public în patru săptămâni.

Am fost pusă în situația de a juca cu două **gaițe** în

nădragi... Nu știu dacă asta mi-a modificat personajul. Din punctul meu de vedere, el așa a fost structurat, în acele condiții care mi se par extraordinare. La primele două repetiții pe scenă, când partenerii mei (Constantin Cojocaru și Ionel Mihăilescu – *n. red.*) au venit în pantaloni și în cămașă, le-am zis: nu se poate, puneți-vă ceva, o pălărie, o fustă, pentru că nu pot să joc cu voi așa... Acum mărturisesc deschis: nu știu exact de ce a făcut Dabija distribuția așa. Chiar am

bănuie că a ales soluția asta pentru că nu a avut încredere în mine și a vrut să mă flancheze, să-mi dea două cârje, să potențeze *côté*-ul comic. S-ar putea, nu știu... Oricum mi-e foarte bine.

Soluția scenografică este sublimă... Este visul meu de director și de actor să jucăm pe o scenă goală, să nu mai existe decoruri care ne strivesc și ne omoară. Pictorii scenografi în ultima vreme se străduiesc care mai de care să rupă gura celui alt cu un decor cât mai sofisticat și superb uitând că, de fapt, lumea vine să-i vadă pe actori...

... și despre ANETA DUDULEANU

E un rol pe care am fost sigură că-l voi juca încă de când am dat examen la Institut. Aveam 17 ani. A fost un pariu pentru că toată lumea, cei din generația veche, atunci când spun *Aneta Duduleanu*, se gândesc la Sonia Cluceru, la doamna Timică, la Nelly Nicolau, iar în zilele noastre, la Draga Olteanu și la Tamara Buciuceanu. Ba chiar Horea Popescu ne-a făcut o surpriză și a reținut pelicula **Cuibului de viespi**, prezentând-o exact în perioada în care am avut premiera cu **Gaițele**. E un rol de care mi-a fost teamă, mărturisesc. Chiar în seara în care am știut că sunt în sală Tamara sau Draga, am jucat cu inima strânsă și cu emoții mari. Am o carte de vizită dată în seara premierei cu flori, în care scrie: „Succes din partea Anetei, stăpâna a nouă moșii, Tamara Buciuceanu, către noua stăpână a celor nouă moșii”.

Personajul există și astăzi..., cum să nu existe. Dar m-am surprins eu vorbind așa de nenumărate ori, în relațiile cu fiică-mea, iar doamna de la casa de bilete mi-a spus: „Vai, doamnă, când mă uit la dumneavoastră, o văd pe soacră-mea”. Noiăștia suntem și în zilele noastre, relațiile interfamiliale astea sunt. Ne păstrăm aceleași calități sau defecte de șefă de clan. Eu zic că în societatea civilă ne aflăm într-un început solid de matriarhat.

Ion CAZABAN

Covoarele lui Holtier

Mai mult decât în alte montări, *Gaițele* lui Kirilescu la „Odeon”-ul bucureștean ne fac să presimțim ceva ce nu se lasă expus direct și răspicat. De la începutul spectacolului decorul lui Vittorio Holtier atrage privirea spre covoarele suspendate neobișnuit, ca niște cortinete viu colorate, agățate ici-colo pe verticală și în adâncimea spațiului scenic. Covoare țărănești de diverse facturi stilistice (oltenesti, muntenesti) secționează spațiul, îl animă cu culorile lor contrastând cu negrul vetust al mobilierului. Suprafețele nemîscate sugerează cromatic ca în teatrul simbolist de odinioară și semnaleză, poate, ceea ce este și va rămâne ascuns, nespus, imprecis în profunzimea dramatică a piesei. De la început, deci, ele ne pun în situația să iscodim dincolo de cele văzute și să așteptăm ceva ce întârzie să se arate din spatele lor... Ele formează cadrul de sugestie al unei comedii în care intuim ceva în plus decât relatează, aflat dincolo de discuțiile cotidiene ale bătrânelor „gaițe” și amuzamentul ironic în care ne antrenează –